De vrouw op stoel 18A

Psychologische thriller

Emmanuella Marchal

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1 De raad van Vera 3
Hoofdstuk 2 Vertrekken 7
Hoofdstuk 3 De jongen aan de gate 11
Hoofdstuk 4 Een vertrouwd gebaar 15
Hoofdstuk 5 Stoel 18A 20
Hoofdstuk 6 Voor het opstijgen 24
Hoofdstuk 7 Het groene lampje 28
Hoofdstuk 8 De lege stoel 31
Hoofdstuk 9 Een eenvoudige vraag 35
Hoofdstuk 10 Zijn knuffel 38
Hoofdstuk 11 Niemand heeft hem gezien 42
Hoofdstuk 12 Op zijn plaats 45
Hoofdstuk 13 De passagierslijst 48
Hoofdstuk 14 Een naam op papier 51
Hoofdstuk 15 De landing 54
Hoofdstuk 16 Haar verklaring 57
Hoofdstuk 17 Vera bellen 60
Hoofdstuk 18 De hotelkamer 63
Hoofdstuk 19 De verkeerde zoekresultaten 66
Hoofdstuk 20 Een bericht van thuis 69
Hoofdstuk 21 De losse draad 73
Hoofdstuk 22 Wat ze werkelijk hoorde 76
Hoofdstuk 23 Een tweede gesprek 80
Hoofdstuk 24 Terug naar huis 84
Hoofdstuk 25 De foto's die ontbreken 87
Hoofdstuk 26 De jongen naast haar 90
Hoofdstuk 27 Haar zoon 93
Hoofdstuk 28 Wat er op de luchthaven gebeurde 97
Hoofdstuk 29 Wat bleef 100
Hoofdstuk 30 Zijn naam 104

Hoofdstuk 1
De raad van Vera

Nora kwam vijf minuten te vroeg voor haar afspraak. Ze hing haar jas aan de kapstok in de wachtkamer en ging zitten met haar handtas op schoot. Aan de overkant bladerde een man door een tijdschrift. Toen ergens achter de gesloten deur een telefoon rinkelde, keek hij op. Nora bleef naar haar handen kijken.

Ze had haar nagels die ochtend gelakt. Bij haar rechterduim was al een stukje afgebladderd. Ze streek er met een vinger over, trok haar telefoon uit haar tas en opende nog eens de bevestiging van het hotel.

Vijf nachten. Een kamer met een klein balkon, op wandelafstand van de zee.

Op de foto stonden twee stoelen aan een rond tafeltje. Ze had bij het boeken vooral op dat balkon gelet. Het leek haar prettig om ergens koffie te drinken zonder dat ze eerst de afwas van gisteren moest wegzetten.

‘Nora?’

Vera Mees stond in de deuropening. Ze droeg een donkerblauwe broek en een lichte blouse waarvan ze de mouwen had opgerold. Met haar bril in haar hand wees ze naar de spreekkamer.

‘Kom maar binnen.’

Nora stopte haar telefoon weg en nam haar jas mee. Ze koos de stoel waar ze altijd zat, naast het raam. Beneden zette iemand een fiets tegen de gevel.

‘Je had me iets te vertellen,’ zei Vera toen ze tegenover haar zat.

‘Ik heb geboekt.’

‘De vakantie?’

Nora knikte. Ze probeerde te glimlachen, maar voelde hoe gespannen haar kaken waren.

‘Morgen vertrek ik.’

Vera legde haar bril op het bureau. ‘Hoe voelt dat?’

‘Dat hangt ervan af wanneer je het vraagt. Gisteren vond ik het een goed idee. Vannacht heb ik opgezocht hoeveel het kost om te annuleren.’

‘En vanmorgen?’

‘Vanmorgen heb ik mijn koffer van de kast gehaald.’

Vera glimlachte even. Nora zag dat ze iets op haar notitieblad schreef.

‘Waar heb je uiteindelijk voor gekozen?’

‘Málaga. Het hotel dat ik je vorige keer liet zien. Met dat balkon.’

‘Dat herinner ik me.’

‘Ik heb wel vijf keer gecontroleerd of er een lift is.’

‘En?’

‘Er is een lift.’

Nu moest ze zelf ook lachen. Ze liet haar tas naast de stoel zakken en trok de mouwen van haar trui over haar polsen.

Het was drie weken geleden dat Vera had gevraagd wanneer ze voor het laatst ergens was geweest omdat ze er zelf naartoe wilde. Nora had eerst over een familiebezoek verteld, daarna over een afspraak in de stad. Vera had geluisterd en de vraag opnieuw gesteld.

Uiteindelijk had Nora geen antwoord meer gehad.

Sindsdien had ze 's avonds hotels bekeken. Eerst zonder prijzen te vergelijken, alsof alleen al het zoeken voldoende was. Later was ze bij één kamer blijven hangen. Op een dinsdag had ze haar bankkaart genomen voordat ze zich kon bedenken.

'Mijn moeder vindt vijf nachten lang,' zei ze.

'Vind jij dat ook?'

Nora haalde haar schouders op. 'Misschien zijn drie nachten genoeg. Misschien wil ik na vijf nachten juist niet terug.'

'Je hoeft vandaag nog niet te weten hoe het daar zal zijn.'

'Zij wil dat ik elke dag bel.'

'Wil jij elke dag bellen?'

'Af en toe. Als ik iets te vertellen heb.'

Vera schoof haar stoel iets dichter bij het bureau. 'Dan kun je daar een afspraak over maken. Bijvoorbeeld een bericht wanneer je aangekomen bent en daarna op een moment dat voor jullie allebei past.'

'Ze zegt dat ze anders ongerust is.'

Nora trok een draadje los van haar mouw. Haar moeder had gevraagd naar het hotel, naar het vervoer en naar de terugvlucht. Daarna had ze nog eens gebeld om te vragen of Nora haar identiteitskaart wel had gecontroleerd. Het was moeilijk om boos te worden op iemand die bezorgd was. Toch had ze na dat tweede telefoontje een uur niet naar haar telefoon willen kijken.

'Ik ben zevenendertig,' zei ze. 'Soms klinkt ze alsof ik voor het eerst alleen naar school fiets.'

'Heb je dat tegen haar gezegd?'

'Niet zo vriendelijk.'

'En daarna?'

'Daarna heb ik gezegd dat ik wel zou bellen.'

Vera knikte. Ze liet een stilte vallen waarin Nora het zachte gezoem van de verwarming hoorde.

'Ik wil gewoon even weg,' zei Nora. 'Ergens ontbijten waar niemand vraagt of ik genoeg geslapen heb. Naar buiten gaan zonder dat ik moet uitleggen waarom.'

'Wat zou je op je eerste dag willen doen?'

Nora dacht aan de foto van het strand. ‘Wandelen. Iets eten. Misschien een boek lezen.’

‘Dat klinkt haalbaar.’

‘Tot ik op dat vliegtuig moet.’

Ze keek naar de tas naast haar stoel. Het mapje met haar boekingsgegevens zat erin. Bij de stoelkeuze had ze een plaats aan het raam kunnen nemen, maar het idee dat er twee mensen tussen haar en het gangpad zouden zitten, had haar benauwd gemaakt. Uiteindelijk was het een middelste stoel geworden. Dichter bij de vleugel, had iemand haar verteld. Ze wist niet of dat iets zou veranderen.

‘Waar ben je precies bang voor?’ vroeg Vera.

‘Dat ik in paniek raak en niet weg kan. Dat iedereen kijkt. Dat ik vraag om uit te stappen terwijl we al in de lucht zijn.’

‘Is dat eerder gebeurd?’

‘Dat ik het vroeg niet.’

‘Maar de angst ken je wel.’

Nora knikte.

Ze bespraken wat haar bij eerdere spanning had geholpen en wat ze kon doen als het tijdens het instappen moeilijk werd. Vera vroeg naar haar slaap en naar haar gewone medicatie. Nora vertelde dat ze die voor de hele reis had klaargelegd, in de originele verpakkingen. Ook het middel dat voor haar vliegangst was voorgeschreven, zat erbij.

‘Ik ga niet ineens ergens mee stoppen omdat ik op vakantie ben,’ zei ze.

‘Dat verwacht ik ook niet. Ik wil weten of alles geregeld is.’

Nora liet haar blik langs de boeken op de kast gaan. Toen ze hier voor het eerst kwam, had ze geprobeerd de titels te lezen om niet naar Vera te hoeven kijken. Inmiddels wist ze welke rug bij welk boek hoorde.

Schizofrenie stond al jaren in haar dossier. Ze had tijd nodig gehad om het woord te kunnen horen zonder het gevoel te krijgen dat alles wat ze daarna zei minder telde. Ook nu merkte ze soms hoe mensen voorzichtiger begonnen te praten zodra ze het wisten. Alsof ze in elk gesprek eerst moesten bepalen hoeveel van haar antwoord ze konden vertrouwen.

Bij Vera hoefde ze daar meestal niet over na te denken.

‘Zou je het zeggen als je vond dat ik beter thuisbleef?’ vroeg ze.

Vera keek haar rechtstreeks aan. ‘Ja.’

‘Ook nu alles betaald is?’

‘Ook dan. Maar op basis van hoe het de afgelopen tijd met je gaat, zie ik op dit moment geen reden om te zeggen dat je niet kunt vertrekken. We hebben afgesproken hoe je ondersteuning kunt vragen als het moeilijk wordt. Dat blijft gelden als je ergens anders bent.’

Nora ademde langzaam uit. Ze had niet beseft dat ze juist op die woorden had zitten wachten.

‘Ik wil alleen niet dat iedereen denkt dat het daar plotseling beter moet gaan.’

‘Dat hoeft ook niet.’

Vera pakte haar agenda. Ze legden hun volgende afspraak vast en controleerden hoe Nora tijdens de reis contact kon opnemen met de praktijk. Daarna stopte Nora het kaartje met de datum in haar portefeuille.

Bij de deur bleef ze even staan.

‘Vijf nachten is eigenlijk niet zo lang, hè?’

‘Lang genoeg om dat balkon te gebruiken,’ zei Vera.

Buiten was het opgehouden met regenen. Nora trok haar jas dicht en liep naar de hoek van de straat. Haar telefoon trilde voordat ze bij de oversteekplaats was.

Haar moeder.

Ze liet hem twee keer overgaan en nam toen op.

‘En?’ vroeg haar moeder. ‘Alles goed gegaan?’

‘Ja, mam.’

‘Je gaat nog altijd?’

Nora keek naar het rode licht aan de overkant. Naast haar schoof een vrouw een boodschappenkarretje dichter tegen de stoeprand.

‘Ja. Morgenochtend.’

‘Ik kan je nog brengen, hoor. Dat is geen moeite.’

‘De taxi is al besteld.’

‘Dat weet ik, maar—’

‘Het is geregeld.’

Haar moeder zweeg. Nora hoorde het tikken van een lepel tegen een kopje.

‘Goed,’ zei ze uiteindelijk. ‘Laat je dan iets weten als je er bent?’

Het licht sprong op groen.

‘Dat doe ik.’

Nora stak over. Voor het eerst sinds ze had geboekt, dacht ze aan het moment waarop ze op het balkon zou zitten en haar koffer niet langer midden in de woonkamer stond. Ze besloot onderweg brood te kopen. Thuis moest ze nog inpakken.

Hoofdstuk 2
Vertrekken

Om zes uur ging de wekker. Nora had de laatste twintig minuten al naar het plafond liggen kijken, maar liet het geluid toch even doorgaan voordat ze op haar telefoon drukte.

In de keuken zette ze koffie en at ze een boterham. De koffer stond gesloten naast de tafel. Op het werkblad lag haar lijstje, met bijna alles doorgestreept. Ze nam een pen en zette een streep door oplader. Daarna controleerde ze of ze die inderdaad in het voorvak had gestopt.

De taxi zou om zeven uur komen.

Ze had ruim tijd. Dat zei ze hardop tegen zichzelf toen ze voor de tweede keer haar identiteitskaart uit haar portefeuille haalde.

Op het scherm van haar telefoon stond de instapkaart. Málaga. Stoel 18B. Ze vergrootte de code, maakte er nog een schermafbeelding van en borg het toestel op. De papieren afdruk zat in het mapje op tafel, naast de hotelbevestiging en de gegevens voor haar terugvlucht.

In de badkamer waste ze haar gezicht. Ze trok een donkere broek en een zachte trui aan, en legde haar jas klaar voor het vertrek. Toen ze haar haar vastmaakte, zag ze in de spiegel hoe moe haar ogen waren.

Het was een korte nacht geweest. Eerst had ze te warm gelegen, daarna te koud. Rond drie uur was ze naar de woonkamer gegaan om te controleren of haar tas bij de koffer stond. Verder had ze niets nodig gehad. Toch was ze er nog een tijdje blijven zitten.

Nu streek ze de handdoek glad en hing hem terug. Over vijf nachten zou ze hier weer staan. Die gedachte hielp meer dan het vooruitzicht op de zee.

Haar telefoon lichtte op toen ze terugkwam in de keuken.

Ben je wakker? Ik ben al op. Bel gerust als er iets is.

Ze typte dat alles goed ging en dat ze op de taxi wachtte. Voor ze het bericht verstuurde, verwijderde ze de woorden geen zorgen. Haar moeder zou er alleen iets in horen waarover ze zich juist wél zorgen moest maken.

Daarna deed ze haar handtas nog eenmaal open. De medicatie zat in het afgesloten binnenvak, haar portefeuille ernaast. Ze schoof haar boek tegen de zijkant en tilde het vest op dat ze gisteren boven op de andere spullen had gelegd. Onder haar vingers gaf zachte stof mee. Ze bleef er even met haar hand op rusten, trok het vest eroverheen en sloot de rits.

Op tafel stond haar lege koffiekopje. Ze waste het af en zette het op het rek. Ze controleerde de ramen, draaide de verwarming lager en haalde de stekker van het koffiezetapparaat uit het stopcontact. Bij de voordeur keek ze nog eens achterom.

Een plukje stof lag onder de stoel. Ze had de neiging haar jas weer uit te trekken en de stofzuiger te nemen.

Toen belde de taxichauffeur aan.

‘Een ogenblik,’ riep ze.

Ze nam de koffer en trok de deur achter zich dicht. Het slot draaide stroever dan gewoonlijk. Of misschien hield ze de sleutel te stevig vast.

‘Naar de luchthaven?’ vroeg de chauffeur beneden.

‘Ja.’

Hij nam haar koffer over en legde hem in de bagageruimte. Nora ging achterin zitten, met haar handtas op schoot. Pas toen ze haar gordel vastklikte, merkte ze hoe snel haar hart klopte.

‘Welke maatschappij?’

Ze gaf hem de gegevens en opende op haar telefoon de bevestiging. De chauffeur knikte en reed weg voordat ze alles had kunnen voorlezen.

In haar straat brandde bij de bakker al licht. Twee huizen verder zette een man de vuilnis buiten. Nora keek naar het raam van haar eigen woonkamer tot de taxi de hoek omging.

‘Vakantie?’ vroeg de chauffeur.

‘Een paar dagen naar de zon.’

‘Goed vooruitzicht.’

‘Ja.’

Hij vroeg niets meer. De radio stond zacht. Nora was hem dankbaar dat hij haar antwoord voldoende vond.

Op de grotere weg nam het verkeer toe. Ze controleerde hoe laat het was, vergeleek dat met de geschatte aankomsttijd en borg haar telefoon op. Kort daarna nam ze hem opnieuw.

Haar moeder had een duimpje gestuurd en daaronder geschreven dat ze thuis zou blijven tot Nora vertrokken was.

Dat hoeft niet, typte Nora.

Ze keek naar de woorden en voegde toe: Ik stuur straks iets.

Bij de luchthaven pakte ze haar portefeuille al terwijl de chauffeur een plaats zocht om te stoppen. Haar bankkaart gleed tussen de voering en het mapje. Ze trok alles eruit, legde het op haar schoot en kreeg het warm.

‘Geen haast,’ zei hij.

‘Ik had hem net nog vast.’

Ze vond de kaart onder haar instapkaart. Nadat ze betaald had, stapte ze uit en bleef even naast de taxi staan. Ze voelde de koude lucht door de opening van haar jas. Boven haar hoorde ze het zware geluid van een vliegtuig, maar toen ze opkeek was het al achter het gebouw verdwenen.

De chauffeur zette de koffer naast haar neer.

‘Goede reis.’

‘Dank je.’

Ze wachtte tot hij wegreed. Toen pakte ze de handgreep en liep naar de schuifdeuren.

Binnen was het warmer dan ze verwacht had. Overal bewogen mensen met koffers. Iemand stond luid te telefoneren, een stel discussieerde bij een bagagekar en verderop zwaaide een vrouw naar iemand die Nora niet kon zien. De vertrekborden hingen boven de hal. Ze bleef ervoor staan tot ze haar bestemming gevonden had.

De vlucht ging door. Er stond geen vertraging bij.

Nora liet de adem ontsnappen die ze ongemerkt had vastgehouden. Een afgelaste vlucht zou haar van een beslissing hebben verlost, maar nu ze hier stond, wilde ze niet terug naar huis.

Ze volgde de borden naar de veiligheidscontrole. Omdat ze alleen handbagage had, hoefde ze nergens een koffer af te geven. Toch keek ze bij elke splitsing of ze nog goed liep.

In de rij voor de controle haalde ze haar instapkaart te vroeg tevoorschijn. Ze hield hem in haar hand terwijl de rij langzaam opschoof. De vrouw voor haar draaide zich om en glimlachte kort.

‘Druk vandaag.’

Nora knikte. ‘Het gaat nog wel vooruit.’

Aan de bakken legde ze haar jas neer, daarna haar tas. Ze wilde het mapje bij zich houden, maar schoof het uiteindelijk toch onder haar jas. Toen de band haar spullen meenam, moest ze zich bedwingen om ernaast te blijven lopen.

Aan de andere kant trok iemand een tas van de band die op de hare leek. Nora deed een stap naar voren maar de tas had een ander handvat. Ze bleef staan en wachtte tot haar eigen spullen verschenen.

Alles zat er nog in.

Ze kleedde zich bij een vrij stukje tafel weer aan en nam de tijd om haar ritsen te sluiten. Daarna liep ze verder, langs de winkels en de geur van koffie. Een grote fles parfum op een verlicht scherm liet haar denken aan de lege koffiekop die ze thuis zo zorgvuldig had afgewassen. Nog geen uur geleden was dat haar laatste taak geweest. Nu moest ze de juiste gate vinden en op een vliegtuig stappen.

Bij de toiletten stopte ze. Ze waste haar handen langer dan nodig en liet koud water over haar polsen lopen. In de spiegel keek niemand naar haar. De andere vrouwen waren bezig met hun haar, hun tassen en een peuter die zijn jas niet aan wilde.

Ze droogde haar handen en haalde haar telefoon uit haar jaszak.

Door de controle. Alles in orde.

Ditmaal verstuurde ze het bericht aan haar moeder zonder het te veranderen.

Aan een koffiebar kocht ze een flesje water. Ze vroeg geen koffie meer. Haar maag voelde al onrustig genoeg. De medewerker schoof het flesje over de toonbank en wenste haar een prettige vlucht.

‘Dank je,’ zei ze, alsof het iets was wat ze kon aannemen en in haar tas opbergen.

Op het volgende scherm verscheen haar gate. Nora controleerde de bestemming en het vluchtnummer naast elkaar. Daarna volgde ze de pijl.

Verderop werd het rustiger. Door de ramen zag ze vliegtuigen aan de slurven staan. Bij één toestel werden koffers op een band gelegd. Een medewerker in een fel hesje bleef met zijn hand op een kar staan en keek naar boven, naar iemand die in het laadruim zat.

Nora vertraagde haar pas.

Ze had nog tijd. Ze hoefde alleen te gaan zitten, wat water te drinken en te wachten tot ze mocht instappen.

Bij haar gate stond de bestemming boven de balie. Ze vond een vrije stoel in de buurt van het raam, zette haar koffer voor zich neer en ging zitten. Haar telefoon trilde in haar hand.

Goed zo. Laat je straks weten wanneer je geland bent? Dikke kus, mama.

Nora stuurde dat ze het zou doen. Ze legde haar telefoon met het scherm naar beneden op haar schoot en keek naar het vliegtuig buiten.

Ze was er.

Voorlopig was dat genoeg.

Hoofdstuk 3
De jongen aan de gate

Nora draaide de dop van haar flesje water en nam een kleine slok. Aan de andere kant van het raam kwam een bagagekar tot stilstand. De man die ernaast liep, trok zijn handschoenen uit en stopte ze in zijn jaszak.

Ze keek op de klok boven de balie. Nog ruim een halfuur voor het instappen.

Haar boek zat tegen de zijkant van haar tas. Ze haalde het eruit, schoof haar telefoon tussen de bladzijden die ze nog niet gelezen had en sloeg het open bij de boekenlegger. Na drie regels wist ze niet wat er stond.

'Dat is de onze, hè?'

Naast haar zat een jongen. Hij wees met zijn kin naar het vliegtuig buiten.

Nora liet haar boek zakken. 'Ik denk het wel.'

'Ze moeten er nog koffers in doen.'

'Dat zie ik.'

'Dan zijn we in ieder geval niet te laat.'

Hij zei het zo tevreden dat ze glimlachte. Ze had hem niet horen gaan zitten. Zijn schoenen kwamen nauwelijks bij de vloer als hij met zijn rug tegen de leuning zat. Hij droeg een groene trui en een donkerblauwe broek. Op één knie zat een lichtere plek, alsof hij daar vaak over de grond schoof.

Op zijn schoot lag een konijn. Hij hield het rond zijn buik vast, met de kop naar het raam gericht.

'Ben je bang dat je te laat bent?' vroeg Nora.

Hij schudde zijn hoofd. 'Jij keek steeds naar de klok.'

Ze keek er onwillekeurig opnieuw naartoe.

'Nu weer,' zei hij.

'Je hebt gelijk.' Ze schoof haar boekenlegger terug. 'Ik ben graag op tijd.'

'Mijn oma ook. Dan staan we soms al klaar terwijl we nog niet weg moeten.'

'Dat herken ik.'

De jongen trok zijn konijn wat hoger. Eén oor vouwde dubbel tegen zijn pols. Hij streek het weer recht en keek haar aan.

'Ik ben Marco.'

'Nora.'

'Ga jij ook naar Málaga?'

'Ja. Een paar dagen op vakantie.'

Hij keek naar het boek op haar schoot. 'Ga je daar ook lezen?'

'Dat was wel de bedoeling.'